

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

11 Haziran 2023

Sayı: 292

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Seçim bitti, geçim derdi devam ediyor

28 mayısta yapılan seçiminin ikinci turunu kazanan Erdoğan, 3. kez cumhurbaşkanı oldu. Sandığa giden 53 milyonu aşkın seçmenin 27 milyon 833 bini aşkını Erdoğan'a oy verdi. 25 milyon 503 bini aşkın seçmen ve ek olarak sandığa gitmeyen 10 milyon kişi Erdoğan'oy vermeyerek onu istemediğini gösterdi. Elbette hiç umurunda olmadı, mecliste yemin etti. Ancak asıl töreni ayrıca yaptı ve göreve başlamasıyla "Türkiye yüzyılı" başlamış oldu.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

AKP ve Erdoğan, ilk turda önemli miktarda oy kaybetti. AKP'de erime sürerken, Erdoğan şahsi oyunu ikinci turda az bir kayıpla korumayı başardı. CHP ve Kılıçdaroğlu her iki turda da oy arttırdı ve çoğu ittifak partilerinden gelmiyor.

Her iki adayın ikinci tur katılımını arttırarak seçimi kazanma hedeflerinin tam aksi oldu. Az sayıdaki iller dışında, ilk turda alınan oylarda fazla değişim olmadı. Milliyetçiliğe dönerek oy kazanma hedefinin tam aksine, Kılıçdaroğlu, Diyarbakır başta olmak üzere bazı Kürt illerinde oy kaybetti.

Seçimin her iki turu da sadece kazanma üzerine yapıldı. Tüm ittifakların, partilerin, pazarlıkların tek hedefi vardı. Seçimi kazanmak. Hem de sonuçları ne olursa olsun. Erdoğan, bir yıl öncesinde, seçim sistemini değiştirerek işe başlamıştı. Medya, devlet, tarikatlar, dernekler ve patronların desteğiyle sürdü. AKP, mecliste çoğunluğu aldı ancak altılı masayı diline dolayan Erdoğan bu sayıya, seçim öncesi kurduğu 6 partinin desteği sayesinde ulaşabildi. Mecliste 16 partinin milletvekili var.

Erdoğan, para musluklarını sonuna kadar açtı; deprem ihaleleri yoluyla inşaat patronlarına, ucuz krediyle esnafa, düşük aylık alan emeklilere, sözleşme dönemindeki 700 bin kamu işçisine seçim öncesi para verdi. Asgari ücret bir yılda, iki kez arttırıldı. Memurlara, asgari ücretliye, ek artış vaat etti. Bizzat açıkladığı kamu işçisine verdiği zam, 13 bin lira civarındaki ortalama memur ücretini aşarak 20 bin liranın üzerine çıkardı.

Erdoğan şimdi, emekçilere verdiklerinin ve vereceklerinin tümünü, enflasyon ve ek vergiler yoluyla geri alacak. Hayat pahalılığı, büyük şehirlerde yaşayan kitleleri her geçen gün yoksullaştırıyor. Günlük, haftalık, borçla yaşayanlara yenileri ekleniyor.

Seçimin esas galibi, Kürt, yabancı ve kadın düşmanlığıdır. Milletvekili ve cumhurbaşkanı seçiminde, her iki taraf da kitlelere bu temellerde oy kullanma çağrısı yaptı. Erdoğan, sadece medya ve devlet olanakları ile değil, bütün dini cemaatler, elindeki belediyeler, dernekler, patronlar ve memurlar aracılığıyla desteklendi. Toplum ikiye bölündü, karşı tarafa oy verenler, oy vermeyi aklından geçirenler, cehenneme gidenler, vatani bölünenler...

Tüm düşmanlaştırmaya, korkutmaya, yalanlara, baskıya rağmen Erdoğan İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır başta olmak üzere Bursa dışında en önemli şehirlerde seçimi önde kazanamadı.

Kılıçdaroğlu, ikinci turda oy arttırarak sanayinin ve sosyal yaşamın gelişmiş olduğu illerde önde tamamladı. Elbette bu sonuca en fazla katkısı olan Erdoğan tarafından defalarca aldatılan, haksızlık yapılan Kürtlerdir.

Sonuçlar, seçimi kazansa dahi Erdoğan'ın eskisi gibi kolayca yönetemeyeceğini anlatıyor. Emekçilerin önemli çoğunluğu onu istemiyor. Üstelik artık muhalif partiler, sandığı bekleyin diyerek, engel olamayabilir. Seçimin, sorunları çözmediği ortada. Kitleler, işçi sınıfı, işyerlerinde yaptıkları gibi haklarını almak, taleplerini gerçekleştirmek için doğrudan harekete geçebilir, geçmelidir. Bizim umudumuz işte böyle bir mücadeledir. (02.06.23)

Emekçinin Gündemi

Rakamlar işçi sınıfının gerçeğini gizleyemez

İstatistik Kurumu (TÜİK) yeni hesaplama yolları icat ederek ekonomik durumu iyileştiren rakamlar açıklamayı sürdürüyor.

Enflasyon hesabına doğal gaz fiyatının katılmayacağı açıklandı. Böylece yıllık enflasyon, bir ayda %39'a iniverdi. Erdoğan'ın seçim için uyguladığı "bir ay tamamen bedava, bir yıl %25'i bedava" doğal gaz ödemesi, ücretli herkesin cebinden çıkacak. Çünkü enflasyona bağlı ücret zamları, enflasyon farkı ödemeleri düşecek. Bir yandan da enflasyona eklenmeyeceğine göre doğal gaza zam gelecek. Kış geçti ancak çoğu işyerinde enerji olarak doğal gaz kullanılıyor. Patronlar, artan üretim maliyetini hemen satış fiyatına yansıtıyor. Böylece dolaylı olarak da bir ayda doğalgazdan cepte kalandan daha fazlası çıkacak demektir.

Enflasyon yalanları patronlar için hazırlanıyor

Seçimden önce kamu işçisine verilen ilk altı ay için %45 zam, daha kısa sürede eriyecek. Mamurlara 22 bin lira maaş vaadi, daha verilmeden yetersiz kaldı. Şu anda 425 dolar civarındaki asgari ücretin 500 dolara (10 bin) çıkarılması vaadi de. Büyük şehirlerde emekçiler, aldıkları ücretle geçinemiyor. Bu nedenle emekçiler oy vermedi; AKP'nin oyu büyükşehirlerde eridi. Ancak taşra şehirlerde, bu

rakamlarla hala geçinmek mümkün.

Enflasyonun düşük hesaplanması, özel sektörde ve belediyeye bağlı işyerlerinde sözleşme görüşmesi süren, ya da başlayacak olan işçileri olumsuz etkileyecek. Enflasyon hesabı, AKP'nin işçi ücretlerini düşük tutmak için büyük patronlara açık bir kıyağıdır.

%11'e kadar çıkan işsizlik, AKP öncesi döneme gelmiş oldu.

Açıklanan rakamlar, DİSK-AR'a göre tam tersini anlatıyor. Gerçekte çalışma çağındaki 65 milyondan sadece 22.1 milyonunun kayıtlı ve tam zamanlı işlerde çalışıyor. Aslında her 100 kadından sadece 19'u yani çalışma çağındaki 32 milyondan 15.7 milyonu kayıtlı ve tam zamanlı bir işte çalışıyor.

Çalışma çağındaki 32 milyon erkeğin ise 15.7 milyonu kayıtlı ve tam zamanlı çalışıyor. Bu sonuçlara göre düzenli ücretli, sürekli bir işte çalışanların oranı TÜİK rakamlarından 14.5 puan daha düşük. Üstelik bu rakamlara 10 milyonu aşkın insanın yaşadığı depremden etkilenen 7 ilin rakamları dahil değil.

Neredeyse her ailede işsiz biri var ve aileye giren para işsize de paylaştırılıyor. Böylece işçi sınıfı, ücretliler daha da yoksullaştırılıyor. Kendini geçindiremeyenlerin bir kısmı, kayırmacılığı, torpili, mülakatları öne sürüp bundan öfke duyup iktidara tepki gösteriyor. Diğerleri ise iktidarın oluşturduğu bağımlılık ve kayırmacılıktan faydalanmanın yollarını arıyor.

İşçi sınıfı için bunlar seçenek olmamalı. Tüm üretimin, sanayinin, hizmetlerin üreticisi olan işçi sınıfı, kendi çıkarları temelinde kendi seçeneğini ileri sürmeli. (02.06.23)

İşsizlik hesabı da göz boyuyor

Fiyatlar ve fiyat artışına karşı, ücret hiç dayanmıyor. 2 milyonu aşkın insan kredi kartı borcunu, başka kartla ya da başka yollarla ödüyor. Borcunu ödeyemeyenler daha fazla. Üstelik çoğu çalışıyor, hatta bazıları birkaç işte çalışıyor. Sorun sadece ücretlerin düşüklüğü değil, bir ücretle geçinmek zorunda olan sayısının fazla oluşu da sorun.

Ancak TÜİK, bu gerçeği de gizlemenin yolunu bulmuş. TÜİK'e göre 2023'ün ilk üç ayında (ocak-mart) işsizlik oranının 0.3 puan azalarak %9.9 (8.5 milyon), istihdam (çalışan) oranı 0.2 puan artışla %48.4 olduğunu açıkladı. Böylece

Metal İşçilerin Birliği-MİB'den

Doların yükselmesi ile beraber dışa borcun önü alınamıyor. Hergün artan zamlar, aldığımız iki kuruştan kesilen vergi dilimi illiğimize kadar işçi ve emekçileri soyup soğana çevirdi..

Dolar kurundaki artışın borçlara yansımaları hesaplayan CHP İstanbul Milletvekili Özgür Karabat şunları söylüyor: “Peki, bize faturası ne olacak?

Türkiye'nin dış borcu 459 milyar dolar. Doları seçim öncesi zar zor 19 TL'de tuttular.

O zamanki borç 8,7 trilyon liraydı, şimdi ise kuru 24 TL'den ele alırsak 11 trilyon TL.

203,3 milyar dolar olan kısa vadeli dış borç 3,9 trilyon liradan, 4,9 trilyon liraya çıktı.

Yani Türkiye'nin bir yıl içinde ödemesi gereken borcu 1 trilyon TL arttı. 2023 bütçesinin 4,6 trilyon TL olduğunu hatırlarsak tehlikenin ne kadar büyük olduğunu görürüz.”

Bir tarafta ülkenin bütün zenginliği içinde büyümeye devam eden sermaye diğer yanda ekonomik krizin faturasını daha ağır biçimde ödeyen biz işçiler.

İşçi sınıfı birlik olup mücadeleye etmedikçe sermaye düzenine karşı emeğin kavgasını

yükseltmediköe bu ağır fatura artarak bizleri yoksulluğun dibine itecektir.

Artık yeter demenin zamanıdır..

09.06.2023

Kartonsan'da grev sonrasında izin dayatması

Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Kartonsan'da toplu sözleşme uyuşmazlığı nedeniyle 108 gün süren grev bitti. İşçiler işbaşı yaptı ancak işveren üretimi durdurdu. İdare üretimin durduğu süreyi işçinin yıllık izninden düşeceğini açıkladı. Üretimin durmasının sorumlusu işçi değil ama fatura işçiye kesiliyor.

Kartonsan, “1 Haziran-2 Temmuz tarihi itibarıyla inşaat-bakım çalışmaları ve pazar şartları sebebiyle KM1 hattında üretimin duracağını ve bu üretim hattında çalışan personelin belirtilen süre içerisinde yıllık izinlerinin kullanılacağını” duyurdu.

Basına bilgi veren bir Kartonsan işçisi “Bize daha önce bundan bahsedildi ama ‘herkes izne çıkarılmayacak gerekirse

başka makinelere kaydıracağız’ demişlerdi. Önce ‘üç ay olacağı’ söylendi, sonra ‘bir ay’ dediler. Yıllık iznimizi toplu kullanmak istediğimizde ikiye bölüp veren fabrika şimdi bir ay yıllık iznimizden kullandırıyor. Aramızda o kadar izni olmayan ekşiye düşen arkadaşlarımız var. Mesela onların 2024 yılı yıllık izinlerinden kesildi, fabrika o zamana kadar yaşayacağımızı garantiledi yani” dedi.

Fabrika yönetiminin, üretimin durmasını mesajla duyurduğunu belirten işçi “Siparişler tam gaz devam ediyordu, pazar gerekçesiyle üretimin durması bize ilginç geliyor. Gönderdikleri listede üretimin duracağı makinede çalışmayan arkadaşlarımızın ismi de var... Masaları, kullandığımız kapalı odaları kaldırdılar. İçerdeki toz duman rutubet

konusunda ise bir değişiklik yok. 20 metrede bir kamera koymuşlar. Ben insanların açıklarını aramak için yaptıklarını düşünüyorum, gerekçeleri ne olursa olsun. Grev bittikten sonra soğuk rüzgarlar esmeye devam ediyor anlayacağımızı” dedi.

İş kanununa göre böyle bir uygulama yapmak mümkün değil, üstelik işçinin ücreti belli bir oranda ödenmesi gerekir. Gelecek yılın iznini kullandırmak keyfi dayatma. Yıllık izin, bölünebilir ancak 15 günden kısa süre olamaz. Belli ki patron verdiği zammı işçiye ödememenin yollarını arıyor. İşçiler, sözleşme bağlandı, grev bitti, patrona karşı hak mücadelesi sona erdi diye düşünürse, çok yanılır. Patronlar, sınıf mücadelesini her gün, her yolla sürdürüyor. (01.06.23)

Siyasetin Gündemi

Yeni Ekonomi Yönetimi

28 Mayıs'ta seçimin ikinci turunun bitmesini takip eden süreçte 2001 krizinde yaşananları hatırlatan bir sürece girdik. Mehmet Şimşek yeniden ülkeye davet edilerek ekonomi yönetiminde söz sahibi oldu.

2001 krizinde de Türkiye Kemal Derviş'i yurt dışından ithal etmiş ve "15 günde 15 yasa" ismiyle bilinen özelleştirmeler ve emekçiler için acı reçetelerde dolu "yapısal reformlar" uygulamaya konmuştu.

Mehmet Şimşek'in görevi teslim alırken yaptığı konuşmada "rasyonel zemine dönüş" vurgusu ise dikkat çekiciydi. Erdoğan'ın "faiz sebep, enflasyon netice" teorisinin irrasyonel olduğunun bir ifadesi miydi?

Rasyonel zemin kavramının arkasında yatan tam da 2001 yılında Kemal Derviş'in getirdiği rasyonelliklerden farksız olacak. Kamu borcunu azaltmak, harcama ve destekleri kesmek, ücret artışlarını dondurmak, ensek çalışma modelinde ilerleme katetmek vs.

IMF tarafından hazırlanmamış bir IMF programıdır. 2001'de uygulayıcısı Kemal Derviş olmuştur, 2023'te ise Mehmet Şimşek olacaktır. İlk emareleri seçimden hemen sonra görmeye başladık. Dolar hızla 23.50 oldu.

TL değersizleştirilerek uluslararası sermayeye altın tepside sunuluyor. Yetmiyor, faiz artırma konusu hemen gündeme geliyor. TL yeteri kadar değersizleştiginde ve ufukta faiz artırımları son bulduğunda uluslararası sermaye ucuzdan Türkiyeyi satın alıp, pahalıdan satarak çıkacak.

Emekçiler için ise bu, yüksek enflasyon, yüksek faiz, daha fazla borç ve alım gücünün zayıflaması anlamına gelecek.

Şimşek bu gündemi uygularken yanında bir de yeni bir merkez bankası başkanı getirmiş. Daha önceden kendi gibi büyük yabancı bankalarda yöneticilik yapmış bir isim, Gaye Erkan.

Daha önce ABD'de bir banka batırıp yüklü tazminatını alarak çıkan Gaye Erkan, benzer bir deneyimi Merkez Bankasına'nda yaşatacak.

Bu ekip "rasyonel politikalara" dönerken, faizi de artıracak. Faizi artırmanın önündeki engel eski merkez bankası başkanı mıydı? Eski merkez başkanı da yeni BDDK başkanı oldu. Şimşek, kendi isimlerini belli noktalara önerirken Erdoğan gözüm üzerinde mesajını vermeye devam ediyor.

Erdoğan'ın düşük faiz ısrarlarının gölgesinde nasıl bir faiz artırımına gidileceğini ileriki süreçte göreceğiz. Muhalif kanatta ise bu isimlerin iş başına gelmesi büyük bir heyecan yarattı.

Libarel muhalifler, Türkiye "eski" rotasına geri mi dönüyor? ile başlayan, yeni yönetime "destek" olmalıyız çağrılarını açıktan yapıyor.

Türkiyenin ne "eski" rotasında ne de "yeni" rotasında emekçilerin çıkarına bir şey olmadı. Dönem dönem değişen patron çıkarları neredeyse Türkiye'nin rotası orası oldu.

Tüm bunlar işçi sınıfına, sefaletten başka bir şey vaat etmiyor. İşçi sınıfının gerçek

çıkarları kendi kurduğu bağımsız öz örgütlerinde. Ne yönetiminde söz hakları olduğu sendikalarda ne de onları her fırsatta yarı yolda bırakan parlamento partilerinde.

Tarih işçi sınıfının kendi öz örgütlenme deneyimleri ve başarılarıyla dolu. Patronların karları için sömürülmek, hasta düşmek, ölmek kaderimiz değil.

Ayrımcılık her yerde sürüyor

Tarımda bakım ve hasat döneminin başlamasıyla birlikte, Kürtlerin yaşadığı illerden batıya ve güneye mevsimlik tarım işçisi göçü de başladı. Bahar ve yaz aylarında, birkaç ay çalışma imkanı bulan tarım işçileri, bu süre boyunca tüm aileleriyle birlikte çok kötü koşullarda çalışıyor ve yaşıyor. Üstelik gittikleri yerlerde hem yoksulluklarından, sanki kendi tercihleriymiş gibi katlandıkları koşullardan hem de milliyetlerinden ötürü ayrımcılığa uğruyorlar.

Geçen yıl 200 lira olan yevmiyenin bu yıl ne kadar olacağı açıklanmadan, çalışma başladı bile. Beklentinin 300 lira olması; bu %25 artış demek, hayat pahalılığının yanında neredeyse hiç artış olmaması demek. Tarım işçileri ve buna mecbur bırakılan Kürtler, belki de geçen yılki yaşam düzeylerini koruyamayacak.

AKP, daha önce bu alanda bazı düzenlemeler yapmıştı. Örneğin fındık toplamaya çok uzak illere giden işçilerin trenle götürülmesi, barınma yerlerine belirli koşullar sağlanması, taban ücret, okul çağındaki çocuklar için öğretmen görevlendirilmesi, temel sağlık hizmeti gibi yetersiz de olsa bazı iyileştirmeler yapılmıştı. Bir fabrikada mevsimlik çalışan işçinin, örneğin çay, pancar fabrikalarında, kamuda karayollarında kadrosu, sendikası, sözleşmesi olan mevsimlik işçilerin hakları yanında bunlar çok yetersiz. Üstelik hepsinde geriye gidiş var. Artık en büyük Kürt partisi AKP değil, Kürtler oy vermiyor, oy yoksa hizmet de yok.

Sadece geçen hafta, çalışacakları tarlaya varamadan Konya, Urfa, Aydın ve Kocaeli'deki trafik kazalarında 3 tarım işçisi öldü; 20'si yaralandı.

Tek yevmiye alamadan giden hayatlar, yevmiyesiz geçen günler, daha da yoksullaşmak demek. Tarlada, serada, merdiven başlarında, tozun toprağın içinde, güneşin, rüzgarın altında geçen günler, çadırda bitiyor. Çadır ne dinlenmeye ne uyumaya ne kişisel temizliğe uygun. Kadınlar ve çocuklar hastalık kapıyor.

Çocuklar, gençler eğitimden geri kaldıkları için düzenli bir işe girme ve gelecekteki yaşamlarını iyileştirme olanağını bulamıyor. Çoğu kışın inşaatlarda, yazın tarlada geçici, güvencesiz, güvensiz işlere adeta mahkum oluyor. Bilerek sürdürülen bu durum değişmeli.

Tarım işçileri, işçi sınıfının bir parçasıdır ve aynı haklara sahip olmalıdır. İşçi sınıfının üyesi olarak, birlik olup, örgütlenip haklarını alma olanaklarına ulaşabilirler. (03.06.23)

Kadına karşı dayanışma var

Resmi verilere göre sadece mayıs ayında 40 kadın öldürüldü; 22 kadın şüpheli şekilde ölü bulundu. Bu rakamlar doğru kabul edilse bile artık her gün 2 kadın öldürülüyor demek.

Artışın arkasında, artan yoksulluk, işsizlik ve de bu sorunları çok daha ağır yaşayan sığınmacıların katkısı var. Akşam hava karardıktan sonra, büyükşehirlerin ana caddeleri, kucağında birkaç aylık bebekleriyle, dilenen yoksul sığınmacılarla dolu. Erdoğan'ın "ensar olmaya devam edeceğiz" sözünü, en acı şekilde çocuklar ve kadınlar yaşıyor.

Artışının arkasında, devletin cezasızlık siyaseti ve

tüm tarikatların, diyanetin kadına şiddeti desteklemesi de var. Şiddet gördüğü erkeği öldürme veya yaralamadan yargılanan kadınlar, bir iki istisna dışında iyi hal indirimi alamıyor. Onlar da hem kadın örgütlerinin yoğun çabası ve desteği sonucu oldu. Kendisi şiddet uyguladığı, hatta planlayarak öldürdüğü halde yargılanan erkekler tam tersine bir iki istisna hariç hepsi iyi hal indirimi alıyor. Çünkü hukuk sistemi, çalışanlar, kadına karşı, katille aynı düşünüyor.

Uzaklaştırma kararı olduğu halde, öldürülen kadınlar için görevini yapmayanlar çoğu zaman yargılanmıyor. Böylece polisinden hakimine kadar herkes

iş birliği içinde kadına karşı erkek dayanışmasını sürdürüyor.

Tarikatların iktidar eliyle, devlet olanaklarını kullanarak arttırılan etkisi, kadına yönelik şiddeti arttıracak. Çünkü tümü kadını bir insan değil, erkeğin bir parçası, aciz bir varlık olarak görüyor. Kadın, kendini toplum dışında tutmalı, hep itaat etmeli. Böyle bir şey kadının eve kapatılması, okuldan, işten, sosyal yaşamdan koparılması demek. Ne toplumsal işleyiş ne ekonomik durum buna uygun. Geçmiş çağların koşullarını bugüne dayatan dincilerin asıl kendileri, toplumun dışına çıkmalı. Ve kadınları rahat bırakmalı. (03.06.23)

Uluslararası Gündem

G7

Hırsızlar zirvesi

19-21 Mayıs tarihleri arasında Japonya'nın Hiroşima kentinde düzenlenen geleneksel G7 zirvesi, her zamankinden daha açık bir şekilde, dünyayı kendi yasalarına ve çıkarlarına boyun eğdirmeye niyetli emperyalist haydutların bir toplantısıydı.

Putin'in Rusya'sı ve Xi Jinping'in Çin'i, iki büyük güç olmalarına rağmen, zirvedeki tartışmaların, müzakerelerin ve kabul edilen kararların merkezinde yer almalarına rağmen davet edilmediler.

"Küresel güney" olarak bilinen diğer büyük ülkeler, Hindistan, Brezilya ve Endonezya gibi "yoksul ülkeler" demeye bile gerek yok, zengin ülkelerin bu zirvesine sadece gözlemci olarak davet edildiler.

G7'nin amaçlarından biri, ABD'nin arkasında özel bir ittifaka kilitlenmeyi reddeden ve Rusya ile ekonomik ve diplomatik ilişkilerini sürdürmeye çalışan bu ülkelere baskı yapmaktı.

Bu görev G7'nin sürpriz konuğu Ukrayna Devlet Başkanı Zelenskiy'e düştü. Hindistan başkanından "savaşı sona erdirmek için mümkün olan her şeyi yapacağına dair" muğlak bir söz aldı.

Her şeyden önce Zelenskiy, ABD Başkanı Biden'ın daha önce reddettiği, isteyen Avrupa ülkelerinin Ukrayna'ya F16 savaş uçakları teslim etmesini, bunların "sadece Ukrayna topraklarında" konuşlandırılması koşuluyla kabul ettirdi.

Oyunun merkezindeymiş gibi görünmek için elinden geleni

yapan Macron, Zelenskiy'ye bir uçak tahsis etmekle övünürken, Biden'ın bu açıklaması, eğer kanıt gerekiyorsa, ABD'nin Rusya'ya karşı Batı koalisyonunun tek hakimi olduğunu gösteriyor. Ama aynı zamanda Çin'e karşı da manevra yapıyor.

ABD'nin başını çektiği emperyalist güçler, kendi kapitalistlerinin çıkarlarına yeterince hızlı boyun eğmeyen ülkelere karşı sürekli olarak korumacı önlemler, yaptırımlar ve ekonomik ya da mali misillemeler uygularken, Çin'i "ekonomik baskı" uygulamakla suçluyorlar.

Tencere dibin kara, seninki benden kara! Bir kez daha, G7'deki ABD liderlerinin amacı, Avrupalı olsun ya da olmasın müttefiklerini Çin'e karşı yaptırımları onaylamaya zorlamaktı.

Örneğin en yüksek performanslı yarı iletkenleri satmayı reddederek Çin'in ekonomik gelişimini engellemeye kararlı olan ABD, Avrupalı rakiplerinin Çin ile sınırsız ticaret yapmaya devam etmesine izin vermek istemiyor.

Macron'un birkaç hafta önce Çin'den dönerken uçakta yaptığı "Fransa, Tayvan konusunda ABD'yi takip etmemeli" açıklaması heyecan yarattı. Ancak gerçek şu ki Batılı kapitalistlerin, her ikisi de vazgeçilmez olan Amerikan pazarından ve uluslararası para birimi dolardan mahrum kalmamak için itaat etmekten başka seçenekleri yok.

Bu ülkeler, giderek daha da sıkışan bir siyasi ve askeri koalisyonun parçasıdır. Batılı denizaltılar ve askeri gemiler Çin Denizi'nde gezinirken, savaşa girmekle suçlanan yine de Çin'in ta kendisi!

Açıkça görülüyor ki, resmi olarak barışı korumaya adanmış bu G7 toplantısı dünyayı topyekün savaşa biraz daha yaklaştırdı.

LO 24.05.2023

Yunanistan'da seçim

Çipras politikalarının bedelini ödüyor. Yapılan genel seçimlerden sağcı Yeni Demokrasi partisinin lideri ve görevden ayrılan Başbakan Kyriakos Mitsotakis birinci çıktı. Oyların %40'ını ve 300 milletvekilinin 146'sını alarak elde ettiği bu zafer, bir ittifaka başvurmadan istediği hükümeti kurmasına izin vermiyor.

İkinci tur oylama, bir önceki kadar radikal sağcı ikinci bir Miçotakis hükümetinin kurulmasına yol açabilir. Sol Syriza koalisyonunun başındaki ana rakibi Alexis Tsipras, 2019'da %20 oy ve 86 yerine 71 milletvekili ile Miçotakis'i anketlerin öngördüğünden çok daha geriden takip ediyor.

Ardından, oyların neredeyse %11,5'ini ve 22 yerine 41 sandalye kazanan Pasok-Kinal (Sosyalist Parti-Değişim Hareketi) sosyalistleri ve %7,2 ile bir önceki seçimlerde 11 yerine 26 sandalye kazanan Komünist Parti KKE geliyor. Sandalye kazanmak için gereken %3'lük barajı aşan son parti ise aşırı sağcı milliyetçi bir parti olan Yunan Çözümü (%4,5 ve 10 yerine 16 sandalye) oldu.

En büyük kaybeden Tsipras oldu ve politikalarının bedelini ödedi. Avrupa Birliği'nin diktalarına karşı çıkma vaadiyle 2015 yılında seçilen Tsipras, pes etti ve finansörlerin talep ettiği tasarrufların tüm yükünü halka yükletmeyi kabul etti.

Tsipras'ın 2015'ten 2019'a kadar geçirdiği yıllar bize devasa işsizlik, şirket kapanmaları, giderek daha da kötüleşen kamu hizmetleri, kesilen maaşlar ve emekli maaşları gibi anılar bıraktı.

İşçi sınıfı seçmenlerini böylesine derin bir hayal kırıklığına uğratan Tsipras'ın 2023 seçim programının merkez-sol olması amaçlansa da eski seçmenleri geri kazanması pek mümkün görünmüyordu. Bu arada, bazıları şüphesiz Pasok'a geri dönerken, diğerleri söylemi radikal olması amaçlanan KKE'ye ve diğerleri de sağa çekildi.

Çeşitli hükümetler döneminde, yaklaşık on iki yıl süren kemer sıkma politikalarının ardından Miçotakis bir soluklanmanın ve bankaların ilgisinin tadını çıkardı. İş dünyasının geri dönüşü ve on yıl öncesine kıyasla iki katına çıkan işsizliğin neredeyse %11'e düşmesiyle övündü.

Asgari ücreti 780 Avro'ya yükseltti. Ayrıca komşu Türkiye'den gelebilecek savaş korkusuna ve özellikle Türk sınır çitini genişletme sözü verdiği ülkenin kuzeyindeki göçmen korkusuna da oynadı. Hepsinden önemlisi, geçmiş yıllardaki istikrarsızlığa geri dönme korkusuna oynadı ve önceki hükümetlerin yarattığı hayal kırıklığından yardım aldı.

Bu aşırı sağcı lider Kilise'nin temel direklerinden biri olduğunu ve düzenin destekçisi olduğunu iddia ediyor. Gazeteciler ve siyasetçiler hakkında casusluk yapmak için gizli servisleri kullandığından şüphelenilen Miçotakis, göçmenleri denizin merhametine geri göndermek gibi suç teşkil eden bir uygulama olan push-back'lerden haberdar olmadığını iddia ediyor.

Mitsotakis'in tüm vaatlerine rağmen, yeni sağcı hükümetin politikaları, müreffeh

Yunan burjuvazisi ile enflasyon kurbanı olan ve Yunan istatistik enstitüsü Elstat'a göre %26'sından fazlası, daha fazla yoksulluğa düşme riski altında olan, güvencesiz işlerde çalışan ve genellikle düşük ücret alan işçiler arasındaki uçurumu genişletecektir.

Neyse ki işçiler ve gençler, yakın zamanda kamu yetkililerinin suç teşkil eden politikalarının neden olduğu demiryolu felaketinin ardından yaptıkları gösterilerde olduğu gibi, nasıl tepki vereceklerini bildiklerini gösterdiler.

(30.05.2023)

Kamu borcu: finansın demir topuğu

ABD kamu borcunun izin verilen azami seviye olan 31.4 trilyon doları aşmasından bir hafta önce, Başkan Biden ve rakibi Temsilciler Meclisi'ndeki Cumhuriyetçi çoğunluğun lideri Kevin McCarthy arasında bir anlaşmaya varıldı.

Kongre'nin, ABD hükümeti bu borç tavanına ulaşmadan önce, 5 Haziran haftasında bu anlaşmayı oylaması gerekiyor. Bu senaryo düzenli olarak gerçekleşmekte ve iktidarı paylaşan iki parti arasında çirkin anlaşmalara yol açmaktadır.

Örneğin Cumhuriyetçiler, Demokratlarla anlaşarak federal sosyal harcamalarda yoksulları gıda yardımından mahrum bırakacak bütçe kesintileri elde ettiler. Geçmişte Amerikalı politikacılar, kendi seçmenlerine yönelik duruşlarının ardında, her zaman borç konusunda halkın aleyhine bir anlaşmaya varmışlardır.

Yıllar geçtikçe, Amerika Birleşik Devletleri'nde ve tüm dünyada kamu borcu artmaya devam etti. 2022 yılında dünyanın kamu borcu 66 trilyon doları aşarak on bir yıl içinde iki katına çıktı. Borçlu ülkelerin nüfusu açısından bu, yeni doğan bebekler de dahil olmak üzere kişi başına 13.500 dolarlık bir borç anlamına geliyor.

Bu sayım şekli toplamı daha anlamlı hale getirirse de aynı zamanda konuyu siyasi olarak boğmaktadır. Çünkü bu borç okul açmak, altyapı ya da hastane inşa etmek için kullanılmamıştır.

Tüm hükümetler tarafından benimsenen "ne pahasına olursa olsun"

yaklaşımının, kapitalistlere ödenen yardımların ve üretimi yeniden konumlandırmaya ya da yeşillendirmeye yönelik teşvik planlarının bir sonucudur. Tüm dünyada artan askeri bütçeleri finanse etmek için kullanılıyor.

Bundan en çok yararlananlar silah tüccarları, Dassault, Thales, Lockheed Martin ve diğerleridir. Devlet borcu tüm sektörlerdeki kapitalistlere fayda sağlamaktadır.

Kamu borcu her şeyden önce finansın hükümetler üzerindeki hakimiyetinin bir göstergesidir. Bankacılar için faizle borç para vermek, herhangi bir yatırım yapmadan ya da risk almadan düzenli kar elde etmek anlamına gelir.

Bu, sınırı ve sonu olmayan daimi bir gelirdir. Merkez bankalarının enflasyonu düşürme bahanesiyle faiz oranlarını yükseltmesiyle, borçlanma koşulları zorlaşırken finansörlerin geliri artıyor.

Geçen yıl Amerika Birleşik Devletleri'nde geri ödenen meblağlar 400 milyar doları aşarak Amerikan sosyal güvenlik bütçesinin üçte birine ulaştı. Fransa'da kamu borcu 3 trilyon avroyu aşmış ve 53 milyar avro faiz ödemesi yapılmıştır.

Yoksul ülkelerde bankacılar, düşük kredibilite bahanesiyle faiz oranlarını, yeni kredilerin bazen imkansız olduğu noktaya kadar yükseltiyorlar. IMF, merkez bankaları ve büyük güçler borç vermeye devam edebilmek için temel ihtiyaçlara yönelik sübvansiyonlarda net kesintiler ve özelleştirme talep

etmektedir.

Kamu borcu, büyük burjuvazinin emekçilerin yarattığı zenginliği emmesinin ana yoludur. Borç ilmiğini durdurmanın tek yolu bankaları tazminatsız ya da geri ödemesiz kamulaştırmaktır.

31.05.2023 LO

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

İki uçurum arasındaki kapitalist ekonomi (II)

Kamu borç krizine doğru mu?

Faiz oranındaki artış, devlet borçlarını daha pahalı hale getiriyor. Uzun zamandır halkın yararına olan tüm hizmetlerde ciddi kesintileri, kamu borcunu arttırmama gerekçesiyle açıklayan devletler, covid döneminde kapitalistlere milyarlarca dolar ödemek, ardından enerji fiyatındaki artışı hafifletmek, enerji dönüşümünü teşvik etmek veya yeniden silahlanmayı finanse etmek için muslukları açtı.

Fransa'nın toplam kamu borcu 3 trilyon avroyu aşacak. Toplam kamu borcu 2,5 trilyon avro ve GSYH'nin %68'i olan Almanya, bu yıl 579 milyar avroluk rekor borç yapmayı planlıyor. Yükselen faiz oranı, tüm borçları artırıyor. Fransız hükümeti Ocak 2022'de %0,2 ile borçlanırken, bir yıl sonra %3'ün üzerinde borçlanıyor. Bir yıl içinde borç faizi olarak ödenen meblağ 38'den 52 milyar avroya çıktı; Fransız eğitim bütçesine yakın. Devasa borç burjuvazinin yararına, ancak tamamını emekçiler sınıfı ödüyor.

Faizdeki artış, devletlerin borcu üzerindeki spekülasyonu artırıyor, çünkü mali piyasalar İtalya gibi daha borçlu devletler yerine Almanya gibi ödeme gücü yüksek, az borçlu ve daha güçlü ekonomik büyümeye sahip devletlere daha düşük oranda borç veriyor. Geçtiğimiz ekimde başbakanın büyük vergi indirimi açıklamasının ardından, finans piyasalarının Birleşik Krallık borçlarına ve sterline saldırması, piyasanın her zaman tetikte

olduğunu ve vurgun yapmak için her türlü boşluğu kullanmaya hazır olduğunu hatırlattı. Finans piyasası, iktidardaki politikacılara karşı acımasız.

Vergi indirimi talep eder, kamu parasının her şekilde kendilerine iade edilmesini ister, sonra bunu yapan hükümeti çok acımasızca cezalandırır. Kamu borcundan sonuna kadar yararlanır ancak çok borçlu olanlara tefeci borcu verir. Macron, finans piyasası tarafından işçi emekliliğine saldırmaya çağrılır, ancak bunu yaparken siyasi ve sosyal bir krizi tetiklese cezalandırılır.

Bankacılık çöküş tehdidi ve borç krizi riskiyle birlikte kapitalist ekonominin krizi derinleşmeye devam ediyor. Kriz, yükselen faiz oranlarıyla birleştiğinde ekonomik durgunluğa, yani maddi üretimde düşüşe ve şirket kapanmalarına yol açabilecek sürekli enflasyon biçimini de alıyor.

Enflasyon ve tetikleyicileri

Enflasyon ve durgunluk her zaman doğal, ekonominin maruz kaldığı tehlikelerin az ya da çok mekanik sonucu olarak sunulur. Ekonomi dergileri, enflasyonun dönemsel ya da yapısal nedenlerine ilişkin analizlerle dolu. On beş yıl boyunca kolay paranın neden enflasyona neden olmadığını anlayamayanlar, bugün bunu açıkladıklarını iddia ediyor. Açıkçası, hiç bir şey bilmiyorlar.

Enflasyon, durgunluk gibi doğal değil. Ekonominin kilit sektörlerinde tekel sahibi olan en güçlü kapitalistlerin kararlarıyla

kıskırtılır ve güçlendirilir. Ukrayna'daki savaş, enerji krizi, enerji dönüşümü, Çin'in uzun süredir kontrol altında tutulmasının neden olduğu kıtlık, Avrupa ve ABD arasında hızlanan ekonomik rekabet ve diğer pek çok faktör, kesinlikle enflasyona katkıda bulunuyor.

Enerji fiyatı, Ukrayna'daki savaşın patlak vermesinden ve Rusya'dan gelen gaz boru hatlarının kapatılmasından çok önce yükselmeye başlamıştı. Covid sonrası toparlanma döneminde konteyner sıkıntısı ve deniz trafiğinin aksamaması, armatörlerin Şanghay'dan Le Havre'a seferin fiyatını, yedi hatta on katına çıkarması için bahane olduysa da, iki yıl sonra fiyatlar, salgın öncesine dönmedi. Bu artışın arkasında, 2022 yılında 200 milyar dolar kâr elde eden dünyanın en büyük beş petrol şirketi ya da Fransız CMA-CGM (25 milyar avro) veya Danimarkalı Maersk (27 milyar avro) gibi deniz taşımacıları gibi güçlü patronların yaptığı seçimler var.

Dev perakendeciler ile gıda kapitalistleri arasındaki son görüşmeler, perdenin bir köşesini kaldırdı. Tüketici savunucusu rolünü oynayan süpermarket patronları şunu söyledi: "Üreticiler haksız fiyat artışı isteyerek durumdan faydalanıyor." Alman ekonomi enstitüsü IFO'nun endişeleri aktarıldı: "Bazı şirketler, özellikle ticaret, inşaat ve tarım sektörlerinde kârını keskin bir şekilde arttırmak için enflasyonu bahane olarak kullandılar. ECB (Avrupa Merkez Bankası)

nazikçe kaşlarını çattı: "Kâr artışı çok güçlü kalmaya devam ediyor, bu da artan maliyetlerin satış fiyatlarına geçişinin sağlam kaldığı anlamına geliyor."

Başka bir deyişle, merkez bankalarının para politikası, kolay para ya da kredi kısıtlamaları ne olursa olsun, en güçlü kapitalistler her zaman işçiler tarafından yaratılan zenginlikten aslan payını almayı başarması ara kapitalistlerin ve zincirin sonundaki işçi sınıfının zararına olur.

İşçi sınıfı, düşük faiz oranından faydalanamadı, ancak oranının yükselmesinin bedelini ağır bir şekilde ödeyecek.

Ücretler, her zaman fiyatların gerisinde kaldığından, durgunluk işten çıkarmalara ve artan işsizliğe yol açtığından, işçiler için enflasyon, yoksullaşma demek. Durgunluğu hızlandıran 2008 bankacılık krizine ek olarak, ülkenin borcunu azaltmak ve mali piyasalara güven vermek bahanesiyle emeklinin, memurun ve işçi sınıfının dramatik bir şekilde kanının dökülmesini tetikleyen 2010 Yunanistan borç krizinin hayaleti de var. Selanik-Atina hattındaki trajik tren kazasıyla sembolize edilen, ulaşım, sağlık, eğitim, fahiş fiyatlar, sefalet ücretleri ve emekli maaşları gibi kamu hizmetlerinin başarısızlığından muzdarip Yunanlıların kaderi, burjuvazinin iktidarına meydan okumadıkları takdirde tüm Avrupa'daki işçileri tehdit eden kadedir.

Kapitalizmin ıstırapı ve devrimcilerin görevleri

Kapitalist ekonominin toplum için yarattığı çoklu tehlikeler karşısında reformist bir yol yoktur. Merkez bankalarının iyi yönetimi, zamanımızın

reformistlerinin talep ettiği gibi "doğru servet dağılımı" örgütleyecek iyi hükümet yok. Troçki 1938'de, İkinci Dünya Savaşı arifesinde yazdığı Geçiş Programı'nda "Burjuvazinin kendisi hiçbir çıkış yolu görmüyor" demişti. BM Genel Sekreteri, kısa süre önce yaptığı "Dünya gözleri açık bir şekilde daha büyük bir savaşa doğru ilerliyor" açıklamasında aynı fikri formüle etti: Tüm genelkurmay başkanlarının bir yıldır hazırlığı hızlandırdığı yeni bir dünya savaşı dışında, kapitalizmin genel krizinden çıkış yolu yok.

Diğer tek çıkış yolu toplumsal devrimdir. Tek olumlu çıkış yolu, bankaları ve bankacılık sistemini, tüm üretim, ulaşım ve dağıtım araçlarını büyük sermayenin elinden almak, her şeyi üretenlerin, işçilerin kontrolüne vermek ve yeniden düzenlemek, yüz milyonlarca kadın ve erkeği sömürmeden, tüm kaynakları, canlı türlerini ve çevreyi yok etmeden insanlığın tüm ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla akılcı, koordineli ve planlı bir şekilde düzenlemektir. Böyle bir komünist toplum örgütlenmesinin tüm ekonomik temelleri var. Uluslararası işçi sınıfı hiç bu kadar geniş olmadı, kapitalist örgütlenmenin kendisi tarafından bir araya getirilmedi ve birleştirilmedi.

Ancak bugün işçiler görevlerinin ve potansiyel güçlerinin farkında olmaktan çok uzak. Burjuvaziye karşı homojen bir sınıf oluşturma bilincini bile kaybetti. Devrimci işçi hareketinin Marks, Engels, Lenin ya da Troçki tarafından art arda somutlaştırılan tüm siyasi mirası, özellikle Geçiş Programı'nda özetlenen geçmişin işçi devrimlerinin tüm dersleri tamamen yeniden öğrenilmeli. Krizin hızlanması, zengin ülkeler

dahil olmak üzere krizden uzun süredir etkilenmeyen kesimleri; teknisyenler, yöneticiler dahil olmak üzere milyonlarca işçiyi yaşam koşullarını savunmak için harekete geçmeye itecek. Ücret artışı için, hayat pahalılığına karşı, işsizliğe ve işten çıkarmaya, sopyayla dayatılan kemer sıkma politikalarına, birbirini izleyen işçi karşıtı reformlara, hastanelerin ya da okulların kapatılmasına, askerliğin geri getirilmesine karşı verilen mücadele ve seferberlik, işçilerin sınıf bilincini yeniden kazanmaları için vesile olacak.

İşçi sınıfı içinde, sınıf bilincini ilerletmek için her olaya, her kısmi mücadeleye ve her şeyden önce on binlerce insanı siyasi olarak uyandıran kitle hareketlerine dayanmaya çalışan komünist militanların varlığını gerektirir.

Saldırıları gerçekleştiren ya da alternatif olarak ortaya çıkan siyasetçilerin, sermayenin hizmetindeki değiştirilen küçük kadrolar olduğunu; polisin, adaletin, parlamentonun, tüm kurumların tamamen üretim araçlarının özel mülkiyetini savunmak için tasarlanmış devlet aygıtı olduğunu; güç dengesinden başka bir sosyal diyalog olmadığını ve patronların kârı tehdit edilmeden hiçbir taviz vermeyeceklerini, hiçbir hak tanımayacağını anlamakla başlar.

Burjuvazinin her seferinde sağ eliyle verdiğinin iki katını sol eliyle geri aldığını; işçilerin hayati taleplerini kendilerini sansürlemeden ortaya koymaları gerektiğini ve kendi denetimleri altında örgütler kurarak, sendika liderlerine bel bağlamadan mücadelelerini ve işlerini kendilerinin yönetmesi için kendilerine araçlar sağlamaları gerektiğini görmeleriyle sürer. (LDC no2, 31 .04.2023)

Güncel... Güncel... Güncel...

Arap Birliği: Kontrol Bin Selman'da

19 Mayıs'ta Suudi Arabistan'ın Cidde kentinde düzenlenen 32. Arap Birliği Zirvesi'ne Suriye lideri Beşar Esad'ın diplomasi sahnesine dönüşü damgasını vurdu.

On iki yıl dışarıda kaldıktan sonra Esad'ın bir kez daha İkinci Dünya Savaşı sonrasında kurulan bu örgütü oluşturan yirmi kadar liderle birlikte oturmasına izin verildi.

Suriye Kasım 2011'de Arap Birliği'nden ihraç edildi; Birlik, Esad'ın iktidarını korumak için uyguladığı kanlı baskıları bahane olarak kullandı.

Gerçekte, Arap devlet başkanlarının hiçbiri Suriye halkının kaderini umursamıyor, en güçlüleri olan Suudi Arabistan Velihaht Prensi Muhammed Bin Selman başta olmak üzere.

Bilindiđi üzere "MBS", muhaliflerini acımasızca bastıran, yüzlerce kişiyi hapse atan ve işkence eden aşırı gerici bir rejimin başındadır. MBS'nin kendisi, ABD'de sürgünde bulunan Suudi gazeteci Cemal Kaşıkçı'nın kaçırılması, öldürülmesi ve parçalara ayrılması nedeniyle Batılı devletler tarafından bir süre kara listeye alındı.

Suudi Arabistan 2015 yılından bu yana Yemen'de, ülkeyi dünyanın en kötü insani krizlerinden birine sürükleyen yıkıcı bir savaş yürüttüyor.

Suudi liderler Suriye'yi

dışlama kararı alarak, Suudi Arabistan'ın kuruluşundan bu yana izlenen politika doğrultusunda, ABD emperyalizminin sadık müttetikleri olarak hareket ettiler.

Aynı zamanda bunu, uzun süredir rekabet halinde oldukları bir Ortadođu devletini zayıflatmak için de fırsat olarak gördüler. Ancak son yıllarda MBS'nin inisiyatifiyle Suudi rejimi ABD ile arasına mesafe koymaya çalışıyor. Esad'ın yeniden entegrasyonu bu diplomatik değişimin tezahürlerinden biri.

Daha dikkat çekici olanı, Amerikan liderliğine çifte meydan okumada bulunan Suudi diplomasisinin başı, İran ile bir yumuşama anlaşması imzalamak üzere Mart ayında Pekin'e gitti. Suudi Arabistan, İran'ın etkisinin Yemen'de kalıcı bir ateşkes anlaşmasının imzalanmasını kolaylaştıracağını ve kendisine her geçen gün daha pahalıya mal olan askeri müdahaleye son vereceğini umuyor.

Bu kaygının ötesinde, Suudi Arabistan'ın uluslararası sahnede bağımsız bir rol oynamak için mali gücünü kullanma hırsına sahip olduğu açık. Batı kampına katılmayı reddeden MBS, Kiev ile Moskova arasında "arabuluculuk çabalarına öncülük etmeye hazır olduğunu" söyledi.

Örneğin birkaç ay önce, Washington'un talep ettiği gibi çatışmadan kaynaklanan enerji krizini hafifletmek için petrol üretimini arttırmayı reddetti. Ancak aynı zamanda Ukrayna'ya 400 milyon dolarlık "insani yardım" yapacağını açıkladı. Arap Birliği Zirvesi'nde MBS, Zelenskiy'i G7 için Japonya'ya giderken Cidde'de mola vermeye davet ederek bu dengeleme hareketini tekrarlayabildi.

ABD'nin Rusya ve Çin'e karşı bir ittifak ağı kurma çabalarını ve baskısını arttırdığı bir dönemde, Suudi Arabistan gibi bunu yapabilecek imkanlara sahip devletler, yaklaşan çatışmada kendi oyunlarını oynayabilmek istiyor ya da kendilerini desteklerini en yüksek teklifi verene satabilecek bir konuma sokuyorlar.

24.05.2023 LO

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.